

O METAMORFOZĂ BINEVENITĂ

Teatrul Satiric-Muzical „C. Tănase“: *Do, re, mi, fa... etcetera* de H. Nicolaide, Ion Nichifor și I. Berg

Revăzînd pe scena Teatrului „C. Tănase“, după mai multe luni de la premieră, spectacolul satiric-muzical *Do, re, mi, fa... etcetera* de H. Nicolaide, Ion Nichifor și I. Berg, cu muzica de Elly Roman, Aurel Giroveanu și Gelu Solomonescu, am fost puși în situația de a nu-l mai ... recunoaște. Este adevărat că firul conducător al pretextului de subiect — un amuzant și spiritual joc de cuvinte, inspirat din titlurile pieselor din repertoriul teatrelor bucureștene — a fost menținut, dar o serie de noi interpreți care n-au figurat în distribuția premierei și — cam în aceeași proporție — noi numere muzicale și satirice îmbogățesc în prezent spectacolul.

Experiența, făcută cu scopul de a menține în imediata actualitate un spectacol de estradă, adăugîndu-i-se pe parcursul reprezentării sale noi scene și eliminînd pe cele mai puțin inspirate, care nu corespundeau exigențelor, se dovedește în întregime reușită. Este meritul autorilor, care nu și-au socotit încheiate îndatoririle contractuale odată cu prezentarea premierei, ci s-au străduit în continuare să se preocupe de îmbunătățirea spectacolului lor, imprimîndu-i o accentuată notă de prospețime și de vioiciune. Pe de altă parte, și direcția Teatrului „C. Tănase“ a descoperit noi posibilități — pe care, din păcate, nu le întrezărise înainte de premieră — de a completa distribuția, oarecum puțintică, în ce privește susținerea părții muzicale, cu câteva elemente dintre cele mai apreciate ale genului: Rodion Hodovanski, Gigi Marga, Roxana Matei, Dorina Goga și — îndeosebi — Nicolae Nițescu.

Toți aceștia — care se adaugă interpretelor de bază ai versiunii scenice de la premieră: Al. Giovanni, Puiu Călinescu, surorile Kosak, Lidia Roman, George Bunea, R. Lucian și Silvia Surdu — în-

trelesc și omogenizează spectacolul, care se înscrie printre realizările izbutite ale teatrului.

O mențiune deosebită se cuvine a fi acordată lui Nicolae Nițescu, care avînd dificila sarcină de a-l înlocui pe Ion Lucian, actor de largi resurse, cu o bogată experiență — care-i asigură ceea ce ne place să numim ... priza la public — reușește să se valorifice pe deplin și să ne facă remarcată o nouă latură a posibilităților sale interpretative, în afara celei binecunoscute, de cîntăreț.

Prezentă pe scenă și avînd deci nu numai rolul de a acompania și de a sublinia cu efecte muzicale desfășurarea scenică a spectacolului, formația orchestrală condusă de Gelu Solomonescu se dovedește bine pusă la punct, avînd ritm și culoare. Considerăm însă că participarea unor membri ai orchestrei, prin intervenții vorbite, de gestică sau de mișcare, la unele tablouri, nu a constituit o preocupare pentru regizor, de vreme ce — așa cum ea se produce — capătă un caracter diletantistic, supărător.

O altă lacună, care trădează o mentalitate nesănătoasă în ce privește goana după efecte facile, de prost gust, întîlnim în cupletul „De ce mă cicălești?“, de altfel, plin de haz și bine interpretat de Vili Donea. Deși nici în text și nici în prezentarea melodiei pe care o semnează Aurel Giroveanu, acest lucru nu există, totuși, pe scenă, în introducerea la cuplet, orchestra, în colaborare cu interpretul, întonează câteva măsuri dintr-un vulgar cîntec din mahalaua de altădată.

Este de datoria conducerii teatrului să remedieze aceste deficiențe, care dăunează tinutei generale de mare acuratețe a spectacolului.

S. Massler

